

Arrest

nr. 340 368 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 / 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2019 diende verzoekster een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met de heer S.A.

Op 20 april 2020 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de toekenning van het visum.

Op 10 december 2024 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot, de heer S.A.

Op 4 juni 2025 weigerde de gemachtigde voor de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.12.2024 werd ingediend door:

Naam: L.

Voornaam: F.

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...)1968

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 9060 ZELZATE

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde A., S. (RR. (...)), toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.(...)”

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

- Betaalattest federale pensioendienst 06/2024 – 12/2024 + rekeninguittreksel met betalingen pensioen

Het pensioen van referentiepersoon is samengesteld uit een gedeelte inkomensgarantie voor Ouderen (IGO) en een gedeelte rustpensioen als werknemer. Tot en met november 2024 bedroeg de IGO 619,23 euro per maand en het rustpensioen als werknemer 935,62 euro per maand; vanaf december 2024 is het IGO verlaagd naar 119,24 euro per maand en het rustpensioen als werknemer verhoogd naar 1497,49 euro per maand (brutobedragen).

Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen of onvoldoende rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State, alsook in het arrest nr. 249.459 van 16 januari 2021 van de RvS.

Afsluitend wordt vastgesteld dat het rustpensioen als werknemer de enige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn die in aanmerking genomen kunnen worden genomen bij het beoordelen van de toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Voor zover uit het administratief dossier van betrokkene iets terug te vinden is om deze berekening te maken, blijkt alvast dat de referentiepersoon een huishuur betaalt van 650 EUR per maand volgens het huurcontract. Het huurcontract dateert van 2021. Bij gebrek aan recente betaalbewijzen van de huur kunnen we niet vaststellen of die huurprijs nog overeenkomt

met de actuele huurprijs, gezien de huurprijs al geïndexeerd kan zijn. Op het rekeninguittreksel is een betaling van 709,29 euro met als mededeling 'huur' terug te vinden. Echter komt het rekeningnummer niet overeen met het rekeningnummer dat te vinden is op het huurcontract; ook is dit enkel terug te vinden in het eerste deel van de maand juni 2024. Er zijn betalingen terug te vinden naar Telenet van 71,99 EUR in de maanden augustus en september. Verder zijn er nog enkele variabele kosten terug te vinden bij Colruyt, Carrefour, Halil Market, Aldi, Dunya Market, Kringloopwinkel, Bel&Bo, apothekerskosten, NMBS. Er dient opgemerkt te worden dat we enkel een zicht hebben over het begin van de maanden juni 2024 – november 2024. Dit geeft dus enkel een gedeeltelijk zicht over de referent zijn vaste en variabele kosten. Verdere officiële stukken ontbreken, waardoor er geen volledige en accurate inschatting gemaakt kan worden in het kader van de behoefteanalyse. Bij gebrek aan officiële stukken die de voornoemde betalingen zouden kunnen bekrachtigen en verduidelijken en wegens het gebrek aan belangrijke kostenposten (zoals bv. water, gas en of elektriciteit, verzekeringen, (tele)communicatie, mobiliteit, kledij, onderhoudskosten, voeding, ontspanning, medische kosten...) kan de behoefteanalyse niet volledig en accuraat gemaakt worden. Het is daarom – behoudens bewijs van het tegendeel – niet ernstig aan te nemen dat alle kosten in het gezin van referentpersoon met het in aanmerking te nemen bedrag betaald kunnen worden.

Het is op basis van de gedane behoefteanalyse niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter, het verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie te toe te staan. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen met objectieve documenten dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Voor zover er specifieke elementen zijn in de persoonlijke situatie van de referentpersoon waarmee onze dienst rekening dient te houden, komt het aan betrokkene en of referentpersoon toe voldoende duiding te scheppen rond hun specifieke situatie, deze specifieke situatie te staven met objectieve bewijsstukken, hun dossier aan te vullen en te actualiseren. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast in hoofde van de referentpersoon derhalve het strikte minimum om een minimum aan waardigheid te garanderen en het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen toestaan.

Het komt aan betrokkene toe voldoende duiding te scheppen rond de door hen voorgelegde documenten, hun aanvraag te vervolledigen en te actualiseren.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele behoefteanalyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In haar middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter, 41, §2 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster licht het middel toe als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat de inkomsten van de referentpersoon niet afdoende zijn én te weinig stukken werden voorgelegd teneinde de behoeftenanalyse [sic] volledig en accuraat te maken;

aangezien m.b.t. de behoeftenanalyse [sic] nooit geen aanvullende stukken werden gevraagd aan verzoekster doch het feit dat zij thans reeds sinds medio december 2024 ononderbroken samenwoont met haar Belgische echtgenoot en dit zonder financiële problemen te hebben wat de kosten van levensonderhoud

betreft juist ten overvloede aantoonde dat het inkomen van de Belgische echtgenoot van verzoekster terzake afdoende is;

aangezien tevens alvorens het verblijfsrecht te weigeren DVZ sowieso rekening moet houden met navolgende elementen:

- *de duur van het verblijf van verzoekster in België;*
- *de leeftijd van verzoekster;*
- *de gezondheidstoestand van verzoekster;*
- *de gezins- en economische situatie van verzoekster;*
- *de sociale en culturele integratie van verzoekster in België;*
- *de banden van verzoekster met zijn herkomstland;*

aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen waar dit nochtans in casu juist zeer noodzakelijk is om deze aftoetsing te doen én dit gelet op het feit dat verzoekster de facto mantelzorger is over haar Belgische echtgenoot, zoals blijkt uit het attest dd. 19.06.25 van Dr. G. I. (ZELZATE) (zie stuk 2);

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 04.06.24 dan ook niet alleen o.a. de artikelen 40ter, 41, 82, en 42 Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

Verzoekster voert in haar enig middel aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing voorhoudt dat de inkomsten van de referentiepersoon, in casu haar Belgische echtgenoot, niet afdoende zijn en er te weinig stukken werden voorgelegd teneinde de behoefteanalyse volledig en accuraat te maken. Verzoekster stipt aan dat er met betrekking tot de behoefteanalyse nooit aanvullende stukken werden gevraagd en dat het feit dat zij sinds midden december 2024 ononderbroken samenwoont met haar Belgische echtgenoot en dit zonder financiële problemen te hebben juist ten overvloede aantoonde dat het inkomen van de referentiepersoon afdoende is. Verzoekster voert eveneens aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met verscheidene elementen voordat hij zijn beslissing nam – zoals de duur van het verblijf van verzoekster, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en haar banden met het land van herkomst – terwijl hij dit wel had moeten doen alvorens het verblijfsrecht van verzoekster te weigeren. Daarnaast blijkt uit het medisch attest van 19 juni 2025 ook nog eens dat verzoekster de facto mantelzorger is van haar Belgische echtgenoot. De bestreden beslissing is dan ook volgens verzoekster niet gestoeld op een correcte feitenbevinding en bijgevolg onredelijk, onzorgvuldig en willekeurig.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat de opgeworpen schending van artikel 41, §2 van Vreemdelingenwet irrelevant is. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

(...)

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Verzoekster diende een geldig paspoort voor te leggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. Dit staat echter niet ter discussie in de bestreden beslissing, die evenmin betrekking heeft op een terugdrijving. Bovendien heeft het betoog van verzoekster geen uitstaans met de inhoud van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en kan zij dus niet dienstig naar die wetsbepaling verwijzen. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond voor het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk dat verzoekster niet aantoonde dat de referentiepersoon, in casu haar Belgische echtgenoot, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Bij ontoereikende bestaansmiddelen dient de gemachtigde een behoefteanalyse te maken conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In casu kon deze behoefteanalyse volgens de gemachtigde niet volledig en accuraat gemaakt worden aangezien verzoekster de nodige documenten niet heeft overgemaakt.

Verder voert verzoekster aan dat de gemachtigde geen rekening hield met de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en haar banden met het land van herkomst alvorens het verblijfsrecht te weigeren. De Raad stipt aan dat de gemachtigde in het kader van een weigering van verblijf volgens de toepasselijke regelgeving geen rekening moet houden met deze elementen. Er ligt ook geen bevel om het grondgebied te verlaten voor. In het kader van een beëindiging van het verblijf zou dit wel het geval zijn geweest. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de gemachtigde dienaangaande moest motiveren, noch heeft hij een onzorgvuldigheid dienaangaande begaan.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke overwegingen de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoekster voert verder de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van artikel 40ter en artikel 42, §1, 2° lid van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleidt of zich bij hem voegen."

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de beslissing tot de conclusie komt dat uit het geheel van de neergelegde documenten niet afdoende blijkt dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Uit het administratief dossier blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon bestaat uit een gedeelte rustpensioen en een gedeelte inkomensgarantie voor ouderen (IGO). Zoals de gemachtigde correct stelt in de bestreden beslissing, mag hij enkel rekening houden met het rustpensioen van de referentiepersoon en niet met de IGO. Volgens rechtspraak van de Raad van State (RvS 16 februari 2021, nr. 249.844) moet de IGO beschouwd worden als sociale bijstand en als *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* waardoor hiermee geen rekening mag worden gehouden als een bestaansmiddel op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist dat ook niet. Het bedrag van het rustpensioen komt evenwel neer op 1497,49 euro per maand, hetgeen (sterk) lager ligt dan de 120% van het bedrag, bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van de voormelde wet.

De gemachtigde motiveert dan ook verder in lijn met artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat, indien de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, er een behoefteanalyse moet worden gemaakt waarbij de referentiepersoon met objectieve documenten dient aan te tonen dat hij met minder bestaansmiddelen wel degelijk in hun levensonderhoud kan voorzien. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd verzocht de nodige documenten voor te leggen. In de bijlage 19ter die verzoekster op 10 december 2024 ontving, wordt uitdrukkelijk gevraagd dat zij *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 10-03-2025 de volgende documenten [zou] over (...) leggen: (...) bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon”*. Verder wordt uitdrukkelijk gesteld: *“voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.”* De Raad kan verzoekster dan ook niet volgen wanneer zij stelt dat er nooit aanvullende stukken werden opgevraagd. Verzoekster wist immers op basis van de bijlage 19ter dat indien haar echtgenoot geen bestaansmiddelen kan voorleggen die overeenkomen met 120% van het leefloon, dat zij bijkomend bewijzen moest voorleggen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden. Er blijkt verder dat verzoekster naar aanleiding van de aanvraag wel enkele documenten heeft overgemaakt, zoals een huurcontract daterend van 2021 en rekeninguittreksels van de maanden juni 2024 tot november 2024, waaruit enkele vaste en variabele kosten kunnen worden afgeleid. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat ze enerzijds stukken heeft aangebracht nadat ze hiertoe werd uitgenodigd en anderzijds aanvoeren dat er nooit naar aanvullende stukken werd gevraagd. De Raad stelt verder vast dat de gemachtigde de aangebrachte stukken op redelijke en zorgvuldige wijze heeft geanalyseerd en besproken in de bestreden beslissing. Er werden echter onvoldoende accurate stukken doorgegeven door verzoekster. De Raad volgt de gemachtigde dan ook in zijn redenering wanneer deze laatste stelt dat door het ontbreken van verdere officiële stukken aangaande belangrijke kostenposten, zoals water, gas en elektriciteit, kledij, etc. er geen juiste inschatting gemaakt kan worden in het kader van de behoefteanalyse aangezien er maar een gedeeltelijk zicht is over de vaste en variabele kosten van de referentiepersoon. Het loutere feit dat verzoekster reeds sinds midden december 2024 met haar man samenleeft en de verklaring dat ze volgens verzoekster geen financiële problemen zouden hebben om in hun levensonderhoud te voorzien, doet hieraan geen afbreuk.

Een incorrecte feitenvinding of een kennelijk onredelijke beslissing blijkt niet.

Tot slot argumenteert verzoekster dat zij, zoals blijkt uit het medisch attest van 19 juni 2025, de facto mantelzorger is van de referentiepersoon, haar echtgenoot. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing dateert van 4 juni 2025 waardoor met dit element, daargelaten de vraag of het relevant zou zijn voor de bestreden beslissing, geen rekening kon worden gehouden, noch door de gemachtigde bij het nemen van de beslissing, noch door de Raad volgens het *ex tunc*-principe. Ook dit argument van verzoekster doet evenmin afbreuk aan de bestreden beslissing.

Verzoekster toont met haar betoog ook geen schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES